

[Holger K. Nielsen]

ring ikke finder, at man generelt bør udelukke muligheden af, at beslutninger truffet i det politiske samarbejde teknisk gennemføres på grundlag af Romtraktatens artikel 113. Jeg mente, at dette svar var i modstrid med de talrige forbehold, som den tidligere socialdemokratiske regering var kommet med. Vi kritiserede regeringen dengang, men der var dog en række forbehold knyttet til anvendelsen af artikel 113. Disse forbehold var ikke nævnt i det svar, jeg fik; der var tværtimod en positiv formulering om, at man godt kunne bruge artikel 113.

I det svar, jeg fik her i folketings salen, sagde ministeren, at der var ingen modstrid med den tidligere regering. Jeg synes, at den debat, vi har oplevet i markedsudvalget, og den debat, vi har oplevet her i folketings salen, klart viser, at der er en modstrid mellem den daværende og den nuværende regerings opfattelse af artikel 113. Jeg bemærkede, at ministeren sagde, at han egentlig havde foretrukket, at man stille og roligt kunne fortsætte med at anvende EF-sanktionerne på baggrund af artikel 113. Jeg må sige, at det for mig er et klart indicium for, at der rent faktisk er en modstrid mellem den nuværende regering og den tidligere regering i spørgsmålet om artikel 113.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Som jeg har sagt det ved så mange lejligheder, er vi sandelig også betænkelige ved at bruge artikel 113 til andet end den rene handelspolitik. I det svar, som hr. Holger K. Nielsen henviser til, siger jeg også, at vi er betænkelige ved det, men at vi ikke vil udelukke os fra at kunne bruge den. Det er lige præcis i forlængelse af den tidligere regerings politik, for den tidligere regering ville jo heller ikke udelukke muligheden af at anvende artikel 113. Hvis de havde gjort det, havde vi jo ikke været i den kattepine, vi er i i dag.

Hr. Holger K. Nielsen har ret i, at der kan opstå nogle problemer med hul i sanktionerne, men de er dog ikke værre, end at de er blevet løst tidligere i den parallelle sag, som jeg har nævnt flere gange, nemlig hvor Irland og Italien trak sig ud af den forordning, der handlede om sanktioner mod Argentina. Jeg nærer slet ikke de store betænkeligheder, som hr. Holger K. Nielsen nærer, men jeg

ser frem med sindsro og forventning til en grundig redegørelse for de juridiske forhold.

Jeg vil gerne føje til her til sidst, at jeg har ikke i debatten her eller ved anden lejlighed villet rette bebrejdelser mod den holdning, som vi har mødt til lovforslaget og sanktionerne i øvrigt hos SF, hos VS og hos fremskridtspartiet. Der er tale om klare og konsekvente holdninger, som har været uændrede hele vejen igennem. Jeg vil også gerne sige, at jeg synes, den holdning, det radikale venstre har taget, er en nobel og konsekvent holdning. Man har ikke ønsket at fortsætte med anvendelse af artikel 113, men siger i konsekvens heraf, at man lever op til det ansvar, som man har påtaget sig ved oprindeligt at have været med til at trække Danmark med ind i disse sanktioner.

Men socialdemokratiets rolle i denne sag! Jeg venter stadig med interesse på at få uddybet, hvad det er for forbedringer i Polen, hr. Ivar Nørgaard ser, som skulle gøre, at vi nu skulle ophæve de sanktioner. Det er måske også noget, vi kan få at vide under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Ole Bernt Henriksen (KF):

Det er hr. Holger K. Niensens bemærkninger om det konservative folkepartis forhold til procedure o.lign., der kalder mig herop. Jeg vil bare sige, at jeg tror, hr. Holger K. Nielsen og jeg er ganske enige. Jeg forstår også, at SF heller ikke kører efter proceduren. I har holdninger til sagerne, som I har tilkendegivet, ligesom vi har, så der er ingen af os to, der dækker os bag procedurer. Vi tilkendegiver ganske klart, hvad vi vil. Det var måske en lignende adfærd, jeg kunne ønske fra andre i salen.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Jeg vil gerne spørge, om udvalgsformanden ikke erindrings hændelsesforløbet på samme måde, som jeg gør, når jeg siger, hvad der skete, nemlig at udenrigsministeren oplyste, at importrestriktionerne mod Sovjetunionen på grund af forholdet til Polen ville løbe ud med udgangen af året, hvis ikke anden beslutning blev truffet. Danmark ville ikke gå med til et års forlængelse, men uden-